

«Якби моя воля, я б давно витурив у шию цього начальника охорони», — подумав Пітер Мак-Дермотт. Та волі такої йому ніхто не давав, і от тепер гладкий експолісмен знову завіявся кудись саме тоді, коли потрібен був до зарізу. Кремезна двометрова постать Мак-Дермотта схилилася над телефоном. Рвучко набираючи номер, він сказав дівчині, що стояла біля вікна просторого, вистеленого килимом кабінету:

— У нас тут кояться всякі неподобства, а він мов кризь землю провалився.

Крістіна Френсіс глянула на свій годинник. Було вже близько одинадцятої.

— Запитайте в барі на Беронн-стріт, може, він там.

Пітер Мак-Дермотт кивнув.

— Телефоністка саме обдзвонює всі місця, куди вчащає цей Огілві.

Він висунув шухляду, вийняв і простяг Крістіні пачку сигарет. Вона підійшла, взяла сигарету, він підніс їй вогню, потім прикурив сам, дивлячись, як вона затягується димом. Крістіна Френсіс кілька хвилин тому вийшла зі свого, меншого кабінету в адміністративній частині готелю «Сент-Грегорі». Вона засиділася над паперами до цієї пізньої години й уже зібралася була додому, але, побачивши смужку світла під дверима заступника головного адміністратора, вирішила зазирнути до нього.

— Для старшого детектива закони не писані, — сказала Крістіна. — Так із самого початку повелося — з відома

В. Т. Мак-Дермотт коротко проказав щось у телефонну трубку і, не опускаючи її, кивнув Крістіні.

— Атож. Я в цьому переконався, коли спробував навести лад у нашій нікчемній охоронній службі. Мене відряду поставили на місце.

— Я не знала про це.

Він лукаво блиснув очима.

— А я гадав, ви знаєте про все.

Вона й справді майже завжди про все знала. Як особиста помічниця Воррена Трента, свавільного й запального власника і головного адміністратора найбільшого в Новому Орлеані готелю, Крістіна була добре обізнана з усіма поточними справами й потаємними перипетіями готельного життя. Вона знала, наприклад, що Мак-Дермотт, якого місяць чи два тому зробили заступником головного адміністратора, фактично керує величезним, складним господарством «Сент-Грегорі», хоч влада його обмежена, а заробіток — куди нижчий, ніж годилося б. Їй відомі були й причини цього — з документів у папці під грифом «Таємно», які стосувалися його біографії.

— А що, власне, коїться? — спитала Крістіна.

На Пітеровім обличчі з різкими, майже грубими рисами промайнула удавано бадьора посмішка.

— З одинадцятого поверху нам скаржаться на якусь оргію; на дев'ятому герцогиня Кройдонська заявила, що її герцога образив офіціант; хтось доповів, що з номера чотирнадцять-тридцять дев'ять чути страшні зойки й стогін; і на додаток до всього нічний адміністратор хворий, а двоє інших наших детективів зайняті якоюсь невідкладною справою.

Він знов заговорив у телефонну трубку, а Крістіна відійшла до вікна і, трохи відхиливши голову, щоб сигаретний дим не потрапляв у вічі, задумано виглянула на вулицю. Вікно було на другому поверсі, і просто перед нею,

у вільному прямокутнику між сусідніми домами, розгорілася перспектива щільно забудованого Французького кварталу. До півночі лишалася година — для цього кварталу час ранній; неонові вивіски нічних барів, бістро, танцзалів та кабаре, так само як світильники за приспущеними жалюзі, не гаснутимуть до самого ранку.

На півночі — мабуть, над озером Пончартрен — у темному небі визривала літня буря. Про початок її вистували блискавиці й приглушений гуркіт. Якщо хмари посунуть на південь, до Мексиканської затоки, то, бог дасть, над ранок у Новому Орлеані буде дощ.

«Добре було б, якби задощило», — подумала Крістіна. Три тижні місто задихалося від паркої спеки, і в людей уже не витримували нерви. Та й для готелю це було б краще. Головний інженер сьогодні знову поскаржився: «Якщо найближчим часом ми не зупинимо хоча б частину кондиціонерів, то я зніму з себе відповідальність за всю систему». Пітер Мак-Дермотт поклав нарешті трубку, і Крістіна запитала:

— Вам не сказали, хто мешкає в тому номері, де стогнуть?

Він похитав головою і знову взявся за телефон.

— Зараз довідаюся. Мабуть, кому-небудь просто вертеться щось уві сні, але краще все-таки перевірити.

Опустившись у зачохлене шкіряне крісло, що стояло перед масивним письмовим столом із червоного дерева, Крістіна раптом відчула, як страшенно вона втомилася. Коли б день був як день, вона давно вже спочивала б удома. Але сьогодні на неї навалилося стільки справ, як ніколи: до готелю прибували учасники зразу двох з'їздів, збільшився й наплив інших приїжджих, — і все це створило проблеми, які доводилося розв'язувати переважно їй самій.

— Добре, дякую, — Мак-Дермотт записав ім'я й поклав трубку. — Якийсь Альберт Веллс із Монреаля.

— Я його знаю, — сказала Крістіна. — Симпатичний чоловічок, він у нас щороку зупиняється. Якщо хочете, я перевірю, у чім річ.

Мак-Дермотт завагався, дивлячись на неї, — таку тендітну, зграбну і втомлену.

Телефон різко задзвонив, і він зняв слухавку.

— На жаль, нічого не виходить, сер, — сказала телефоністка. — Усе обдзвонила, але містера Огілві ніде немає.

— Ну, гаразд. З'єднайте мене зі старшим розсильним.

«Що ж, вигнати цього детектива я не можу, — подумав Мак-Дермотт. — Але завтра всиплю йому так, щоб пам'ятав до нових вінників». Тим часом треба було послати кого-небудь подивитись, що діється на одинадцятому поверсі; скаргу герцога й герцогині він вирішив розслідувати сам.

— Старший розсильний слухає, — почув він у трубці млявий гугнявий голос Гербі Чендлера. Чендлер, так само як Огілві, був ветераном готелю; про нього подійкували, ніби він має більше «лівих» заробітків, ніж будь-який інший службовець «Сент-Грегорі».

Мак-Дермотт пояснив йому ситуацію й попросив перевірити скаргу з одинадцятого поверху. Як він і сподівався, старший розсильний спробував відкритися.

— Але ж це не моя парафія, містере Мак. І ми тут зі своїм ділом ще не впоралися. — Тон був характерний для Чендлера — напівуслесливий, напівхамський.

Мак-Дермотт твердо проказав:

— Жодних «але». Розслідуйте цю скаргу. — Потім, вирішивши прийняти пропозицію Крістіни, додав: — І пришліть сюди розсильного з універсальним ключем — на нього чекатиме міс Френсіс. — Він поклав трубку, перше ніж Чендлер устиг розтулити рота, і, злегка торкнувшись рукою плеча Крістіни, сказав: — Ходімо. Розсильного

візьмете із собою, а тому своєму знайомому скажете, щоб укривався з головою, коли йому щось верзеться.

2

Гербі Чендлер стояв за своєю конторкою у вестибюлі «Сент-Грегорі» й напружено міркував. На його тхорячому обличчі відбивалося глибоке занепокоєння.

Командний пункт старшого розсильного був розташований у центрі, під однією з пожолоблених колон, що високо вгорі упиралися в розмальовану стелю. З-поза своєї конторки Чендлер бачив усе, що робилось у вестибюлі, а там у цей час товклася сила людей. Делегати з'їздів сновигали сюди-туди, і їхній одчайдушно-веселий настрій підносився з кожною годиною — відповідно до кількості випитих пляшок.

Міркуючи про своє, Чендлер своїм звичаєм стежив за відвідувачами. Ось у двері з Карандель-стріт увалилася галаслива п'яна компанія — троє чоловіків і дві жінки, у руках вони тримали склянки, що їх продають туристам по долару штука в барі Пета О'Браєна у Французькому кварталі. Один з чоловіків ледве стояв на ногах, і двоє інших підтримували його. В усіх трьох до лацканів піджаків були пришпилені жетони делегатів з'їзду: назва компанії, що проводила його — КОКА-КОЛА «ЗОЛОТА КОРОНА», а під нею прізвище самого учасника. Люди поблажливо всміхалися, даючи їм дорогу, і всі п'ятеро, заточуючись, зникли в проході до бару першого поверху.

Незважаючи на пізній час, до готелю прибували й новенькі — з вечірніх поїздів та літаків. По номерах їх розміщали Чендлерові підлегли, яких за традицією називали «хлопцями», хоч нікому з них не було менш як сорок, а декотрі вже й посивіли на цій роботі, бо працювали в готелі

по двадцять п'ять і більше років. Гербі Чендлер, який особисто вирішував, кого брати, а кого гнати, віддавав перевагу літнім людям. Коридорний, що, захекуючись, насилу тягне важкі валізи, може розраховувати на більші чайові, ніж парубчисько, який тими валізами вихитуватиме так, наче вони напхані соломою. Один готельний ветеран — до речі, дядько двоожильний, дужий, як бугай, — розігрував справжню пантоміму: зупинявся, ставив валізи на підлогу, прикладав руку до серця, потім, хитаючи головою, піднімав їх і тяг далі. Приїжджих гризло сумління, і вони давали йому на чай не менш як долар, бо були певні, що за десяток-другий кроків старого вхопить грець. Їм і на думку не спадало, що десять відсотків од їхніх чайових згодом потрапить до кишені Гербі Чендлера — разом із двома доларами, що їх Чендлер щодня лупив з підлеглих за право працювати в готелі.

Запроваджена старшим розсильним система приватних поборів викликала чимало глухих нарікань, хоч навіть за цих умов спритний «хлопець» у розпалі сезону заробляв по сто п'ятдесят доларів на тиждень.

У таких випадках, як сьогодні, Гербі Чендлер вистоював на своєму посту довше, ніж звичайно. Він нікому не довіряв і подумки сам вів свою бухгалтерію, якимсь шостим чуттям на диво точно визначаючи, на скільки розщедриться той чи той постоялець. Серед коридорних інколи траплялися артисти, що пробували обдурити Гербі, називаючи меншу суму чайових. За це їх спостигала кара швидко й невідворотна — присікавшись до якої-небудь дрібниці, Чендлер на місяць виставляв їх за двері, і це, як правило, приборкувало найзапекліших порушників заведеного порядку. Утім, сьогодні Чендлер затримався в готелі з іще однієї причини, саме ця причина дедалі більше непокоїла його після телефонної розмови з Пітером Мак-Дермоттом.

Мак-Дермотт наказав перевірити скаргу з одинадцятого поверху. Але Гербі Чендлерові не треба було її перевіряти, він і так здогадувався, що там діється. Здогадувався, бо, власне, сам це й організував.

Кілька годин тому двоє юнаків звернулися до нього з цілком недвозначним проханням. Гербі поштиво вислухав їх, бо їхні батьки були впливові новоорлеанські багатії, що й самі вчашали до готелю.

— Слухай-но, Гербі, — сказав один з юнаків, — у нас тут буде сьогодні студентський бал — та сама нудота, що й завжди, а нам хочеться чогось новенького.

Гербі запитав, наперед знаючи відповідь:

— Новенького? Як накажете це розуміти?

— Ми найняли номер. — Хлопець зашарівся. — Знайди нам двох дівчат.

«Надто ризиковано», — відразу вирішив Гербі. Хлопці були ще зовсім зелені, а до того ж, схоже, і напідпитку.

— На жаль, джентльмени... — почав він, але другий юнак перебив його.

— Тільки не брешти, ніби не можеш, бо ми знаємо, що всі оті «зателефонуй — прийду» у тебе в кишені.

Гербі удавано всміхнувся — вишкірив гострі дрібні зубки.

— І звідки ви взяли таке, містере Діксон?!

Перший хлопець почав умовляти:

— Ми добре заплатимо, Гербі. Ти ж знаєш.

Старший розсильний завагався, жадоба почала брати гору над острахом. Він згадав, що останнім часом його «ліві» прибутки трохи зменшилися. Та й ризик, зрештою, не такий уже великий.

Діксон знову заговорив:

— Ну, годі гратися в кіота-мишки. Кажу, скільки?

Гербі оглянув хлопців, згадав, хто їхні батьки, і подвоїв звичайну таксу.